

Nr 289.

Af herr **Nilsson** i Malmö, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt.

I den kungl. propositionen nr 88, med förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt, har medlem af konungaätten dels enligt § 5 frikallats från utgörande af inkomstskatt för af staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital och dels enligt § 12 frikallats från utgörande af förmögenhetsskatt. Genom dessa af Kungl. Maj:t föreslagna bestämmelser synes det framgå, att den skattefrihet, som tillerkänts det kungl. huset, skulle icke blott bibehållas utan äfven i viss mån utvidgas. Hittills ha medlemmarna af konungaätten haft att utgöra bevillning och inkomstskatt för fast egendom men i öfrigt varit fritagna för skatt. Hädanefter däremot skulle kungahusets medlemmar utgöra blott inkomstskatt för fast egendom, under det att den gamla bevillningen här som eljes faller bort och den nya förmögenhetsskatten icke drabbar dessa personer.

Vid 1908 års riksdag tillät jag mig att med anledning af tronskiftet motionera om fullständigt upphäfvande af den kungliga skattefriheten. Gentemot min framställning häfdades det då bland annat, att den kungliga civillistan blifvit till sitt belopp fastställd med tagen hänsyn till den gällande skattefriheten och att ett borttagande af skattefriheten för af staten anvisadt anslag eller det så kallade apanaget blott skulle medföra en motsvarande höjning af detta anslag. Det är möjligt, att ett sådant resonemang har ett visst fog för sig. Och därför vill jag nu, då den pågående omgestaltningen af våra skatteförhållanden föranleder mig att taga upp frågan till förnyad behandling, icke alls röra vid den skatte-

frihet, som kungaättens medlemmar åtnjuta beträffande civillistan, utan begränsa min framställning till den skattefrihet, som de åtnjuta i fråga om privat inkomst och förmögenhet.

Nu som då finner jag det vara en orimlig inkonsekvens, att skattefrihet skall gälla för enskild förmögenhet, som tillhör medlem af konungaätten, när denna är placerad i kapital, då dock samma förmögenhet, om den nedlägges i fast egendom, blir skattepliktig. Och inkonsekvensen har naturligtvis icke förbättrats genom den kungl. propositionens bestämelse, att denna skattepliktighet för fast egendom skall omfatta blott inkomstskatt men icke förmögenhetsskatt.

Nu som då finner jag det fullkomligt absurd, att kapitalförmögenhet, som rent enskildt tillhör medlem af konungahuset — förmögenhet, som han icke fått af staten, utan t. ex. vunnit genom alldeles privata affärstransaktioner — skall vara skattefri blott därför att den kommit i just hans hand.

Det har anmärkts, att den här gällande skattefriheten finner sin naturliga förklaring i den särställning, i den öfver nationen upphöjda ställning, som kungahuset intager. Jag kan icke medge, att denna förklaring håller streck. Då det icke är tillåtet för de kungliga personerna att innehafva civil beställning, så är det kanske riktigt, att det tillerkännes dem något vederlag för denna minskning i deras förvärfsmöjligheter, och ett sådant vederlag ha de också fått i ett rikligt apanage, i skattefriheten för detta samt i åtskilliga andra förmåner. Men när deras öfver nationen upphöjda ställning icke hindrar dem från att taga del i allehanda affärstransaktioner, att draga ränta och hämta vinst ur industriell och annan verksamhet o. s. v., då blir deras särställning mera skenbar än verklig och då synes det mig riktigast, att de för sådan inkomst och för privat förmögenhet utgöra inkomst- och förmögenhetsskatt.

På grund häraf får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte vidtaga den ändring af 5 § 1 mom. i Kungl. Maj:ts förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt (kungl. propositionen nr 88), att orden »Från inkomstskatt frikallas, i den mån här nedan sägs: a) medlem af konungaätten: för af staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital» måtte erhålla följande ändrade lydelse: »Från inkomst-

skatt frikallas, i den mån här nedan sägs: a) medlem af konungaätten: för af staten anvisadt anslag»,
och att Riksdagen ur 12 § i samma förslag måtte utesluta orden: »Medlem af konungaätten är frikallad från utgörande af förmögenhetsskatt».

På samma gång anhåller jag, att bevillningsutskottet måtte vidtaga de ändringar i öfrigt, som ett bifall till min motion kan föranleda.

Stockholm den 13 april 1910.

Aug. Nilsson.

Nr 290.

Af herr **Olausson**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Uti Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt föreslås uti 3 kap. 9 § att vid uppskattning af inkomst enligt § 7 afdrag må ske bland annat för »aflöning, kost och öfriga utgifter för de i skattskyldigs verksamhet använda biträden och arbetare».

Enligt ordalydelsen af denna punkt skulle man kunna antaga, att skattskyldig härmed vore berättigad göra afdrag för alla utgifter i och för sitt yrkes utöfvande och således äfven för utgifter, gjorda för till hans familj hörande barn och fosterbarn, när dessa utfört arbete i hans yrke, oaktadt de ej varit emot viss lön eller dagspenning anställda. Enligt uttalande från sakkunnigt håll lär man emellertid ej kunna gifva bestäm-